

רע"פ 7002/18 - סיאח ابو מדיגם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7002/18

כבוד השופט י' אלרון

לפני:

סיאח ابو מדיגם

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבת:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזק בbear שבע בע"פ 72833-01-18 מיום 10.4.2018 שניתנה על ידי נשיאה ר' יפה-כ"ץ, סגן נשיא א' ביתן והשופטת ג' שלו

עו"ד שחדרה אבן ברו
בשם המבקש:

עו"ד דוד פרוינד
בשם המשיב:

החלטה

1. בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזק בbear שבע (הנשיא ר' יפה-כ"ץ, סגן נשיא א' ביתן והשופטת ג' שלו) בע"פ 72833-01-18 מיום 10.4.2018, בגין נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דיןו וגזר דיןו של בית משפט השלום בbear שבע (השופט י' עטר) בת"פ 13-06-2017 ות"פ 13-11-2017 מיום 6.9.2017

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

ומיום 24.12.2017, בהתאם.

2. המבוקש הורשע בבית משפט השלום בבאר שבע, לאחר שמייעת ראיות, ב-19 עבירות של הסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: החוק); 19 עבירות של כניסה למקראקי ציבור שלא כדין לפי סעיף 5(ג)(א) לחוק מקרזקי ציבור (פינוי קרקע), התשמ"א-1981 (יצין כי בכתב האישום הופיע שמו הקודם של חוק זה, לפני תיקונו בשנת 2011); ובעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק. עבירות אלה יוחסו למבקר במסגרת שני כתבי אישום שהודיעו בהם אחד.

3. במרכζם של שני כתבי האישום ניצבת פלישתו הנטענת של המבוקש למקראקי ציבור אשר נמצא בגוש 100227 הסמוך לרהט, ומכוונים לעיתים אל-עראקיב (להלן: המקרזקי). בכתב האישום צוין כי המקרזקי רשומים בעלות מינהל מקרזקי ישראל (כiom, רשות מקרזקי ישראל; להלן: רמ"י) מכוח חוק רכישת מקרזקי (אישור פעולות ופיקוחים), התש"ג-1953, וכי ה"חזקה הבלעדית" בהם היא בידי רמ"י, ועל כן הם מהווים מקרזקי ציבור.

על פי המתואר בכתב האישום, בין השנים 2011-2013, נכנסו המבוקש ואחרים ב-19 הזדמנויות שונות למקרזקי, זמן קצר לאחר סיומן של פעולות רשות האכיפה לפניו מבנים ארעים שנבנו במקום ללא היתר, והקימו בהם מבנים ארעים חדשים.

עוד נטען בכתב האישום, כי כניסה האחורה של המבוקש התרחשה ביום 20.9.2013, שבוע לאחר שניתנה החלטת בית המשפט המחייב בבאר שבע בעמ"ת 13-09-8584 מיום 12.9.2013, בגין נאסר על המבוקש ועל אנשים נוספים "להחזיק במקרזקי" ו"לבנות [בهم - י' א'] כל מבנה".

ברקע כתב האישום נטען כי רמ"י השכירה את המקרזקי לשם עיבוד חקלאי עד לשנת 1998, ומازל המבוקש ובני משפחות המורחתה החלו לפולש למקום, להקים בו מבנים בלתי חוקיים, ולגדל בו גידולים כלליים שונים.

עוד צוין כי בשנים האחרונות התחלו בין בני משפחות המורחתה של המבוקש לבין המשיבה מספר הליכים משפטיים לבירור הבעלות על המקרזקי ולסילוק המבוקש ובני משפחות מהם, אשר במסגרתם הגיע בית משפט זה כי "נצחוה חזקה שלא הופרכה כי המקרזקי הם מקרזקי ציבור", וכי בני המשפחה פלו למקראקי בחוסר תום לב (רע"א 3569/04 ابو מדיעם נ' מדינת ישראל (29.9.2005)).

4. בהכרעת דינו מיום 6.9.2017 עמד בית משפט השלום על כך שאין מחלוקת כי המבוקש שהוא במקרזקי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום. בית המשפט דחה את טענת המבוקש שלפיה מעולם לא יצא מהמקרזקי, ועל כן קבע כי אין מניעה לייחס לו "ריבוי פעולות" של כניסה אליהם.

עוד נקבע כי במועדים הנוגעים לעניין המקרזקי היו "מקרזקי ציבור", וזאת מאחר שהוחזקו בידי רמ"י והוא רשומים על שמה, וכי אין בתביעות הבעלות של המבוקש על המקרזקי, כשלעצמו, כדי להעניק לו זכות כלשהי במקרזקי. משכך, נקבע כי התקיימו יסודות העבירה של כניסה למקרזקי ציבור שלא כדין.

בית משפט השלום הוסיף וקבע כי בנסיבות העניין מתקיימות יסודותיה של עבירות הסגת הגבול לפי סעיף 447 לחוק. נקבע, כי מעשי המבוקש "הייו מטרד של ממש לרשות", באופן אשר הצריך התעסקות חוזרת ונשנית עם פינוי המבנים בהם התגורר [...] לאחר שאלה נבנו שוב ושוב שלא כחוק, תוך גרים הוצאות ניכרות וצורך בהקצת משאים רבים", באופן העולה כדי "הקנטה", כלשון סעיף 447 לחוק; וכי מכל מקום, המבוקש נכנס למרקען ציבור שלא כדין, ועשה שימוש במרקען המועדים ליעור לצורך מגורים, ומכאן כי נכנס למרקען "כדי לעبور עבירה".

לבסוף, נקבע כי המבוקש התגורר במרקען והחזיק בהם בניגוד להחלטת בית המשפט המוחזק בבאר שבע ביום 12.9.2013, ומשך, התקיימו יסודות העבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק.

5. בגזר דין, בית משפט השלום קבע מתחם ענישה יחיד לכל העבירות בהן הורשע המבוקש, וזאת לאור הקשר ההדוק שביניהם.

במסגרת זו עמד בית המשפט על פגיעתם של מעשי המבוקש בערך המוגן של צוות לחוק וכיבודן של החלטות שיפוטיות, ובערבים המוגנים הנוגעים לשמירה על מרקען ציבור. כמו כן, בבחן את הנזק שגרם לkopft המדינה בשל הצורך לפנות את המבנים שהקים במרקען באופן חוזר ונשנה; את חלקו המשמעותי של המבוקש ביצוע העבירות; ואת מדיניות הענישה הנהוגת. בהתאם לכך, נקבע כי מתחם העונש הולם את מעשיו של המבוקש ובין 10 ל-30 חודשים מססר בפועל.

בגזר עונשו של המבוקש בתחום המתחם נשללו ל科尔 האובדה כי אין לחובתו הרשות קודמות; גילו המתקדם; מצבו הבריאות; חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, אשר החלקן בוצעו בשנת 2011 ועד להגשת כתב האיסום בעניינו, בשנת 2013; וטענתו כי לעיתים "ס"יע למשטרת ישראל ולרשויות אכיפת החוק כבודר ומשכין שלום". מנגד, נסקלה לחומרה העונישה כי המבוקש לא הביע חרטה על מעשיו ואף הוסיף לבצע באופן רציף עד למועד גזר הדין.

לאור שיקולים אלה, השיט בית משפט השלום על המבוקש 10 חודשים מססר בפועל בגיןemi מעצרו; 5 חודשים מססר על תנאי לביל יעבור עבירות של הסגת גבול, כניסה למרקען ציבור שלא כדין, הפרה הוראה חוקית וכל עבירה של שימוש ובניה במרקען הטעונים יותר מבלי לקבל את ההיתר הדרוש לכך, במשך 3 שנים; וכן בסך 36,000 ש"ח או 120 ימי מססר תמורתו.

6. המבוקש ערער על הרשותו ועל חומרת העונש שהוטל עליו בבית המשפט המוחזק בבאר שבע.

בערעור נטען כי לא היה מקום לנקט בהליכים פליליים נגד המבוקש בעת שהליך משפטי לבירור טענותיו לבועלות על המרקיין תלויים ועומדים; כי צווי הסילוק נגדו ניתנו בחוסר סמכות; וכי כל עוד לא התבררה שאלת בעליתו על המרקיין, לא ניתן לראות במעשיו ממשום ניסיון להקנית את הרשות או לעبور עבירה.

לטענת המבוקש, אףו תושבים בדוים מתגוררים בכפרים בלתי מוכרים בנגב ואינם מואשמים בעבירות שיוחסו

למבקש, ועל כן ההחלטה להעמידו לדין עומדת בניגוד למדיניותה של המשפט ומהווה אכיפה בerrerנית המפלגה אותו לרעה.

כן Natürlich כי שגגה בית משפט השלום כאשר ייחס למבקש ריבוי עבירות, שכן הוא מתגורר במרקען באופן רציף, ולא ניתן לראות בכל כניסה שלו למרקען כ"פלישה חוזרת". עוד Natürlich כי לא יהיה מקום להרשיוע בעבירה של הפרת הוראה חוקית מאחר שלא הוכח כי הוא השתתף בבניה במרקען.

לבסוף, טען המבקש כי יש להקל בעונשו לאור פרק הזמן שחלף בין ביצוע המעשים שייחסו לו לבן מועד הגשת כתב האישום; טענותיו לזכות במרקען; טענותו כי עד כה לא הורשו תושבים בדואים בגין הסגת גבול ושהיה במרקען ציבור; העובדה שנוהלו נגדו הליכים אזרחיים ולהילכים בגין בזיז בית משפט במרקען אשר לטענותו העמידו אותו ב"סיכון כפול"; ונסיבותיו האישיות.

.7. בית המשפט המ徇ז דחה את ערעורו של המבקש, בקביעו כי לא נפל פגם בהחלטות בית משפט קמא.

בפרט, שב בית המשפט על הקביעה כי אין בעצם תביעת הבעלות של המבקש על המרקען כדי להעניק לו זכות כלשוי בהם, ודחה את טענותו לאכיפה בerrerנית לאור "כמות הפלישות וההתרסה המפורשת" החריגה של המשפט נגד החלטות שיפוטיות שניתנו בעניינו.

לבסוף, נקבע כי בית משפט השלום התחשב מכלול השיקולים הרלוונטיים בקביעת העונש שנגזר על המבקש; וכי העונש הולם את מעשיו, אשר כללו 19 אירועים נפרדים שבוצעו לאור תקופה ארוכה.

מכאן הבקשה שלפניי.

.8. בבקשתו לרשوت ערעור על הכרעת הדין וחומרת גזר הדין, שב המבקש על טענותיו כפי שהובאו בערעור. זאת, תוך שمدגיש כי מעשיו בוצעו במסגרת מאבק ציבורי שמטרתו למחות על טענות המדינה לבעלות במרקען; וכי העמידתו לדין והרשעתו מהוים شيئا במדיניות האכיפה ביחס לתושבי ישראל הבודאים.

.9. המשפט, מנגד, טוענת בתגובה כי נסיבות העניין אינן מצדיקות מתן רשות ערעור בפני ערכאה שלישית.

לגופו של עניין, המשפט סומכת ידיה על הכרעתה של הערכאות הקודמות בעניינו של המבקש. כן מדגישה המשפט כי "אין מדובר בשינוי מדיניות כלפי האוכלוסייה הבדואית", שכן התנהלותו של המבקש "ויצאת דופן בהיקפה", והעמידתו לדין הייתה נחוצה "במטרה לשימן קץ למעגל השיטה של פלישה, ניהול הליכים ופינו".

.10. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות ערעור "בגלו של שלישי" תינתן רק במקרים חריגים, שבהם מתעוררת סוגה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו הפטרי של המבקש, או כאשר מטעורים שיקולי צדק מיוחדים. יתרה מזאת, בבקשת רשות ערעור על חומרת העונש תינתן רק כאשר ניכרת סטייה משמעותית מדיניות העונשה הנוגעת בנסיבות דומות.

אין לקבל את ניסיונו של המבקש לשווות לבקשתו כסות עקרונית, בטענה כי מעשי הם חלק ממאבק ציבורי מתמשך של האוכלוסייה הבודהיסטית בנגב להסדרת התקישבותה, ובטענה כי "סוגיות ומחלוקת היסטוריות אינן ראויות להתרברר בהליכים פליליים".

העמדתו לדין של המבקש אינה מהווה בירור של הסוגיות העקרוניות אליון התייחס המבקש, ואף אינה סותמת את הגול על טענותיו לבועלות על המקarakען אשר תלויות ועומדות בפני בית המשפט.

פעילות עברית הכללת פלישה חוזרת ונשנית למקarakען שפונו לשם הקמת מבני מגורים בהם, תוך התעלמות מהחלהות בתי המשפט בעניין, חורגת מגבלות המחאה הלגיטימית. משכך, אין בעצם העובודה כי מעשיו של המבקש בוצעו על רקע קיומו של מאבק ציבורי בצדיק מתוך רשות ערעור בעניינו (רע"פ 3191/18 יספיש נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (7.6.2018) (להלן: עניין יספיש)).

כמו כן, אין סבור כי יש בסיס לטענתו של המבקש כי העונש שנגזר עליו חורג מדיניות העונשה הנוגעת באופן אשר מצדיק מתוך רשות ערעור (השו למשל לעניין יספיש).

אף לגופו של עניין, אין מחלוקת כי המבקש התגורר במקarakען לתקופה ממושכת על אף הנסיבות החוזרות ונשנות של רשות האכיפה והחלות בתי המשפט בעניינו. מקומן של טענות המבקש לבועלות על המקarakען להתרברר בפני בתי המשפט – ואין בעצם קיימן הצדקה למגויריו של המבקש במקום תוך עשיית דין עצמי.

.11. סוף דבר, הבקשה נדחתת.

12. על המבקש להתייצב לתחילה ריצוי עונשו ביום"ר דקל ביום 25.12.2018 לא יותר מאשר 10:00, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשבראותו תעוזת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למסר, כולל האפשרות למין מוקדם, עם ענף אבחון ומין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ב בכסלו התשע"ט (20.11.2018).

ש | פ | ט